

บทที่ 3

เปรียบเทียบคำและโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

3.1 เปรียบเทียบคำภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างของหน่วยคำภาษาอังกฤษกับภาษาไทย พบว่ามีลักษณะแตกต่างกันเกือบทุก ๆ รูปแบบ [4] Pongsri ได้จัดแผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบในเรื่องนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าลักษณะที่พบมากในภาษาอังกฤษนั้น แทบจะไม่ปรากฏในภาษาไทยเลย ดังตารางที่ 3.1

คำว่าหน่วยคำ (morphemes) หมายถึงหน่วยที่เล็กที่สุดของภาษา [5] อาจเป็นคำ ๆ หนึ่ง หรือส่วนของคำก็ได้ ที่มีความหมายคงเดิมไม่ว่าจะปรากฏ ณ ที่ใด เช่น book เป็นคำ ๆ หนึ่ง ซึ่งเล็กที่สุด แบ่งต่อไปอีกไม่ได้และมีความหมาย จึงกล่าวว่า book มี 1 หน่วยคำ แต่คำ books ไม่เป็นหน่วยที่เล็กที่สุด เพราะยังประกอบด้วย 2 หน่วยคำที่มีความหมาย คือ {book} และ {-s} หน่วยคำ {-s} มีความหมายเป็น "พหูพจน์" ซึ่งยังมีความหมายอย่างเดียวกัน แม้จะไปปรากฏในคำอื่น เช่น cats, dogs ฉะนั้นจึงกล่าวว่า books มีสองหน่วยคำ

ในภาษาอังกฤษได้แบ่งหน่วยคำออกเป็น 2 ชนิด คือ หน่วยคำอิสระ (free morpheme) และหน่วยคำเกาะยึด (bound morpheme) หน่วยคำอิสระเป็นรูปที่เกิดขึ้นได้โดยลำพัง เช่น man, go, call ส่วนหน่วยคำยึดเกาะเกิดขึ้นโดยลำพังไม่ได้ ต้องอาศัยอยู่กับหน่วยคำประเภทแรกเช่น -ly ในคำ manly, -ing ในคำ going, -ed ในคำ called เป็นต้น ในลักษณะนี้ดูเหมือนว่าหน่วยอิสระเป็นฐาน (base) ของหน่วยคำเกาะยึด ซึ่งเป็นพวกอุปสรรคปัจจัย (affixes) ได้เกาะยึด

ตาราง 3.1 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบของคำของภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

A Comparison of English and Thai Morphology		
Morphological Patterns	English	Thai
Inflectional affixes		
1. Plural nouns	many	none
2. Possessives	many	none
3. Present tense 3 rd person singular	many	none
4. Past tense and past participle	many	none
5. Comparative and superlative degrees	many	none
Derivational forms		
6. Changing part of speech	many	none
7. Changing meaning	many	almost none
8. Prefix	many	none
9. Variation in strong verbs	many	none
10. Variation in noun gender	many	none
Other kinds of morphological variation		
10. Case variation in pronouns	many	none
11. Variation in ordinal numbers	many	none
12. Variation in determiners	many	none
13. Homophones	many	none

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาวิภตปัจจัย (Inflectional language) คือมีการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์หรือเติมท้ายศัพท์ในลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อแสดงลักษณะไวยากรณ์ เช่น พจน์ เพศ กาล การก และอื่น ๆ แต่ภาษาไทยเป็นคำโดด ไม่มีการเปลี่ยนแปลงภายในศัพท์หรือท้ายศัพท์อย่างในภาษาอังกฤษ ฉะนั้น จึงเป็นการยากที่จะนำภาษาทั้งสองมาเปรียบเทียบกันในลักษณะดังกล่าว อย่างไรก็ตามในการเปรียบเทียบนี้ จะอาศัยลักษณะภาษาอังกฤษเป็นหลัก แล้วพิจารณาว่ามีลักษณะใดบ้างที่คล้ายกัน หรือแตกต่างกันอย่างไร เช่นในเรื่อง ปัจจัยคง ปัจจัยเปลี่ยนสรรพนาม คำนำหน้านาม และอื่นๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยคง (Inflectional suffixes) คือหน่วยคำที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในคำศัพท์ หรือเติมลงที่ท้ายศัพท์ แต่ก็ไม่ทำให้ศัพท์นั้นเปลี่ยนประเภทไป อย่างปัจจัยคงในคำกริยา show ก็มี shows, showed, shown และ showing ปัจจัยคงนี้นับว่ามีความสำคัญมากอย่างหนึ่งในภาษาอังกฤษ เพราะใช้เป็นเครื่องหมายแสดงลักษณะทางไวยากรณ์ (grammatical devices) และให้ความหมายทางโครงสร้าง (structural meanings) อีกด้วย เป็นปัจจัยที่เติมลงในคำนาม กริยา คุณศัพท์ และกริยาวิเศษณ์ ซึ่งจะนำมากล่าวไว้พอเป็นสังเขปดังนี้

1.1 ปัจจัยคงในคำนามพหูพจน์ (Plural noun inflection) การแสดงพหูพจน์ของคำนามภาษาอังกฤษ โดยปกติก็เติมปัจจัย -s ลงที่ท้ายคำนามเอกพจน์ เช่น lips, weeks, chiefs, myths, cars, hills, homes ลักษณะดังกล่าวนี้ไม่เหมือนกับวิธีบอกพจน์ของภาษาไทย ซึ่งโดยทั่วไปอาศัยจำนวนกับลักษณนามเป็นเครื่องแสดงพจน์ เช่น หนังสือสองเล่ม คนสองคน เป็นต้น

1.2 ปัจจัยคงแสดงเจ้าของ (Possessive cases) อาจแบ่งได้เป็น 2 พวกคือ แสดงเจ้าของในคำนามเอกพจน์ (the possessive singular) และแสดงเจ้าของในคำนามพหูพจน์ (the possessive plural) เวลาเขียนให้แสดงด้วย 's (apostrophe s) เช่น wife's, wives', student's, students' ปัจจัยคงที่เติมในคำนามเพื่อแสดงเจ้าของนี้ มักปรากฏในตำแหน่งหน้าคำนามอีกคำหนึ่งเหมือนกับว่าเป็นส่วนขยาย (modifier) ของคำนามที่สองซึ่งอยู่ถัดไป เช่น

the student's vacation

Jane's eyes

his wives' hats

ในภาษาไทยใช้คำ "ของ" เป็นส่วนมากเมื่อต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ จึงเป็นความสะดวกอย่างหนึ่งในภาษาไทย เช่น

- 1) หนังสือของนายดำ
- 2) ชาของโต๊ะ
- 3) รถของพ่อของผม

1.3 ปัจจัยคงในคำสรรพนาม (Pronoun inflection) คำสรรพนามภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ได้ ซึ่งเป็นลักษณะของปัจจัย (inflection) อย่างหนึ่ง สรรพนามประเภทนี้มีเพียง 8 คำคือ I, we, you, he, she, it, they และ who ซึ่งมีรูปเป็นประธาน (subjective forms) แต่มีการเปลี่ยนรูปเป็นอย่างอื่น เมื่อเป็นกรรม (objective forms) คือ me, us, him, her, them

และ whom ส่วน you กับ it นั้นมีรูปเดียวกันทั้งที่เป็นประธานและกรรม นอกจากนั้นยังเปลี่ยนรูปได้อีกเมื่อแสดงเจ้าของ (possessive forms) คือ my/ mine, our/ ours, your/ yours, her/ hers, their/ theirs สรรพนามที่แสดงเจ้าของนี้ยังแบ่งได้ 2 ชนิด คือ ชนิดที่ปรากฏหน้าคำนาม ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า noun - determiners เช่น my book, your pen, their rights และอีกชนิดหนึ่งไม่ปรากฏใช้กับคำนาม ซึ่งเรียกว่า pronoun เช่น

This is mine, yours, ours etc.

รูปต่าง ๆ ของสรรพนามดังกล่าว อาจแสดงในตาราง 3.2

ตาราง 3.2 แสดงรูปต่าง ๆ ของสรรพนาม

รูปประธาน	รูปกรรม	รูปแสดงเจ้าของ(1)	รูปแสดงเจ้าของ(2)
I	me	my	mine
we	us	our	ours
you		your	yours
he	him	his	
she	her		hers
it		its	
they	them	their	theirs
who	who(m)	whose	

สรรพนามในภาษาไทย ไม่มีการเปลี่ยนรูป (no inflection) ไม่ว่าจะเป็นประธานหรือกรรม เราคงใช้รูปเดียวกัน ซึ่งต่างกับภาษาอังกฤษดังตัวอย่างเปรียบเทียบนี้

ฉัน	ชอบ	เธอ		I	like	her
เธอ	ชอบ	ฉัน		She	likes	me

ส่วนเรื่องสรรพนามแสดงเจ้าของ ลักษณะภาษาไทยไม่เอื้อหรือเทียบเคียงได้กับลักษณะภาษาอังกฤษดังนี้

รูปที่แสดงเจ้าของ (1) : (noun-determiners) ภาษาไทยใช้ "ของ" ในลักษณะ : นาม + (ของ) + สรรพนาม เช่น หนังสือของผม ปากกาของเธอ หางของมัน ซึ่งมีลักษณะการเรียงคำต่างกับของภาษาอังกฤษ คือ noun-determiner + noun เช่น my book, her pen, its tail

แต่รูปแสดงเจ้าของแบบที่ (2) : (possessive pronouns) เช่น This book is yours. นั้น เป็นลักษณะที่ไม่มีในภาษาไทย

1.4 ปัจจัยคงในคำกริยา (Verb inflection) คำกริยาภาษาอังกฤษส่วนมากสามารถเปลี่ยนรูปได้ 5 รูปดังนี้

Simple form :	show	have	want	go
Third person singular :	shows	has	wants	goes
Past tense :	showed	had	wanted	went
Past participle :	shown	had	wanted	gone
Present participle :	showing	having	wanting	going

1.4.1 คำกริยารูปปกติ (Simple form) เป็นรูปที่ยังไม่ได้เติมปัจจัยใด ๆ มักปรากฏในลักษณะดังนี้

ก. ทำหน้าที่เป็นกริยา present tense เมื่อประธานไม่ใช่เอกพจน์บุรุษที่ 3 เช่น

They work every day.

We get up early.

ข. เป็น present subjunctive อย่างในประโยค

I suggest that he go right now.

ค. เป็น Infinitive ทั้งที่อยู่หลัง to และไม่มี to เช่น

I want to go now.

You can do it.

1.4.2 คำกริยา *present tense* ของภาษาอังกฤษมีปัจจัย -s เพิ่มที่ท้ายคำกริยาเสมอ เมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 (the third person singular) เช่น

She walks. / He walks. / The boy walks.

1.4.3 คำกริยา *simple past tense* ของภาษาอังกฤษโดยทั่วไปเติม -ed เช่นในคำ walked, acted, coughed, added ซึ่งเป็นรูปปกติ (regular form) ในกรณีอื่นไม่ได้เติม -ed แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงภายในศัพท์ เช่น

sing	-	sang
buy	-	bought
write	-	wrote
come	-	came

หรือบางกรณีไม่เปลี่ยนรูป เช่น

let	-	let
cut	-	cut
hit	-	hit

1.4.4 คำกริยา *past participle* โดยทั่วไปเติม -ed ซึ่งเป็นรูปปกติ เช่น

walk	-	walked	-	walked
beg	-	begged	-	begged
seat	-	seated	-	seated

สำหรับกริยารูปผิดปกติ (irregular forms) มีรูปหลายอย่าง รูปที่พบบ่อยคือรูปที่เติม -en เช่น written, ridden, given, spoken, driven, broken, arisen, awoken นอกจากนี้ก็มีรูปอื่น ๆ เช่น

come	-	came	-	come
buy	-	bought	-	bought
sing	-	sang	-	sung
put	-	put	-	put
		ect.		

ภาษาไทยไม่มีลักษณะการเพิ่มปัจจัย หรือเปลี่ยนรูปในคำกริยา

1.4.5 คำกริยา present participle ได้แก่กริยาที่เติมปัจจัย -ing เช่น

The bird is flying.

The bell is ringing.

The guests will be arriving.

คำกริยาภาษาอังกฤษเกือบทั้งหมดเติมปัจจัย -ing ได้ นอกจากคำกริยาบางประเภทที่ไม่มีรูป -ing เช่น will, can, may

ปัจจัย -ing นั้นไม่ได้แสดงว่าเป็นคำกริยา present participle เสมอไป อาจเป็นปัจจัยในคำนาม หรือคำคุณศัพท์ก็ได้ เช่น

นาม : His breathing is more secular now.

She gives readings in poetry.

คุณศัพท์ : The girl is pretty and entertaining.

Any interesting story sounds very interesting.

1.5 ปัจจัยคงในคำคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์เปรียบเทียบ (Inflection in comparison of adjectives and adverbs) คำคุณศัพท์ (adjectives) และกริยาวิเศษณ์ (adverbs) ส่วนมากของภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นคำขยายนามและกริยาตามลำดับ อาจนำมาเปรียบเทียบกันได้ 3 ลักษณะ หรือ 3 ชั้น คือ ชั้นปกติ (ยังไม่ได้เปรียบเทียบ) ชั้นกว่า (comparative degree) และชั้นสุด (superlative degree) ชั้นกว่าเติมปัจจัย -er และชั้นสุดเติมปัจจัย -est คุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์ในภาษาไทย ก็อาจเปรียบเทียบกันได้ แต่ใช้ต่างวิธีกัน คือ ภาษาไทยใช้คำ "กว่า" เติมหลังคุณศัพท์ หรือวิเศษณ์ ในการเปรียบเทียบชั้นกว่า และใช้ "ที่สุด" กับการเปรียบเทียบชั้นสุด ดังแสดงไว้ในตารางเปรียบเทียบย่อต่อไปนี้

ตาราง 3.3 ตารางเปรียบเทียบชั้นกว่าและชั้นสุดของภาษาอังกฤษและภาษาไทย

	ภาษาอังกฤษ			ภาษาไทย		
	ชั้นปกติ	ชั้นกว่า -er	ชั้นสุด - est	ชั้นปกติ	ชั้นกว่า "กว่า"	ชั้นสุด "ที่สุด"
คุณศัพท์	tall	taller	tallest	สูง	สูงกว่า	สูงที่สุด
กริยาวิเศษณ์	fast	faster	fastest	เร็ว	เร็วกว่า	เร็วที่สุด

การเปรียบเทียบคุณศัพท์ และกริยาวิเศษณ์ในภาษาไทย มีลักษณะง่าย และไม่ซับซ้อน เมื่อเทียบกับของภาษาอังกฤษ เพราะเราใช้วิธีเติมคำ "กว่า" หรือ "ที่สุด" ไม่ว่าคุณศัพท์หรือวิเศษณ์นั้นจะมีพยางค์เดียว หรือมากพยางค์ก็ตาม เช่น

1) ยาว	ยาวกว่า	ยาวที่สุด
2) ดี	ดีกว่า	ดีที่สุด
3) ครึ้ม	ครึ้มกว่า	ครึ้มที่สุด
4) น่าสนใจ	น่าสนใจกว่า	น่าสนใจที่สุด

ในลักษณะดังกล่าวนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษจะพบลักษณะที่แตกต่างกันดังนี้

1) long	longer	longest
2) good	better	best
3) cloudy	cloudier	cloudiest
4) interesting	more interesting	most interesting

จากตัวอย่างข้างบนนี้พบว่า คำคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์ในภาษาอังกฤษ เมื่อใช้ในลักษณะเปรียบเทียบไม่ได้เติมปัจจัย -er หรือ -est เสมอไป คำที่มีมากพยางค์ เช่น interesting, beautiful ใช้ more แทน -er และ most แทน -est :

คำคุณศัพท์และวิเศษณ์บางชนิด มีรูปพิเศษต่างจากที่กล่าวแล้ว เช่น good, well, bad, little:

good	better	best
well	better	best
bad	worse	worst
little	less	least
much	more	most

2. ปัจจัยเปลี่ยน (Derivational suffixes) มีลักษณะสำคัญคือ ศัพท์ใดถ้าเติมปัจจัยเปลี่ยนแล้วจะทำให้ประเภทของคำ หรือความหมายของศัพท์นั้นเปลี่ยนไปด้วย และศัพท์ที่เติมปัจจัยเปลี่ยนแล้วนั้น อาจเติมปัจจัยอื่นต่อไปได้อีก เช่น กริยา agree อาจเติมปัจจัยเปลี่ยน -able เป็นคุณศัพท์ agreeable อาจเติมปัจจัยเปลี่ยน -ness เป็นคำนาม : agreeableness และอาจเติมปัจจัยคง -es เป็นคำนามพหูพจน์ : agreeablenesses ได้อีก ปัจจัยเปลี่ยนนี้มีมากในภาษาอังกฤษ เมื่อเทียบกับปัจจัยคงดังได้กล่าวมาแล้ว

คำศัพท์ภาษาไทยกล่าวได้ว่า ไม่มีลักษณะของปัจจัยเปลี่ยนอย่างในภาษาอังกฤษ จะมีที่คล้ายกันอยู่บ้างก็เพียงไม่กี่กรณี ดังปรากฏในตารางเปรียบเทียบต่อไปนี้

ตาราง 3.4 ตารางเปรียบเทียบปัจจัยเปลี่ยนของภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ลักษณะปัจจัยเปลี่ยน	อังกฤษ	ไทย
1 ชนิดเปลี่ยนประเภทคำ		
1.1 กริยาเป็นนาม	arrive - arrival	การ + กริยา
1.2 กริยาเป็นคุณศัพท์	agree - agreeable	ไม่มี
1.3 นามเป็นคุณศัพท์	friend - friendly	ไม่มี
1.4 นามเป็นกริยาวิเศษณ์	day - daily	ไม่มี
1.5 คุณศัพท์เป็นนาม	quick - quickness	ความ + คุณศัพท์
1.6 คุณศัพท์เป็นกริยาวิเศษณ์	quick - quickly	อย่าง + คุณศัพท์
1.7 คุณศัพท์เป็นกริยา	weak - weaken	ไม่มี
2 ชนิดที่เปลี่ยนความหมาย แต่ไม่เปลี่ยนประเภทคำ	library - librarian childish - childlike economic - economical	ไม่มี ไม่มี ไม่มี
3 ชนิดเปลี่ยนความหมาย แต่ไม่เปลี่ยนประเภทคำ โดยการเติมอุปสรรค (prefixes)		
3.1 อุปสรรค + คุณศัพท์	im + possible	มีบ้าง
3.2 อุปสรรค + นาม	ante + room	
3.3 อุปสรรค + กริยา	co + operate	
3.4 อุปสรรค + กริยาวิเศษณ์	ir + regularly	
4 ชนิดเปลี่ยนเพศ (gender) เพศชาย เป็น เพศหญิง	actor - actress hero - heroine	มีบ้าง

2.1 ปัจจัยเปลี่ยนประเภทคำ (derivational suffixes) มีหลายลักษณะในภาษาอังกฤษ ดังตัวอย่างบางลักษณะต่อไปนี้

2.1.1 เปลี่ยนคำกริยาเป็นคำนาม เช่น

-al	arrive	arrival ;	refuse	refusal
-ance	accept	acceptance ;	annoy	annoyance
-ment	agree	agreement ;	punish	punishment

etc.

ปัจจัยเปลี่ยนดังกล่าวนี้อาจเทียบได้กับคำภาษาไทย โดยใช้ "การ" บอกอาการนาม เช่น
 กิน - การกิน, สอน - การสอน, เดิน - การเดิน เป็นต้น

2.1.2 เปลี่ยนคำกริยาเป็นคุณศัพท์ เช่น

-ive	create	creative ;	exceed	excessive
-ent	confide	confident ;	urge	urgent

etc.

ปัจจัยเปลี่ยนเหล่านี้ไม่มีคำเปรียบเทียบได้กับคำในภาษาไทย

2.1.3 เปลี่ยนนามเป็นคุณศัพท์ เช่น

-ful	peace	peaceful ;	faith	faithful
-less	faith	faithless ;	law	lawless
-like	life	lifelike ;	war	warlike

etc.

ปัจจัยเปลี่ยนเหล่านี้ไม่มีคำเปรียบเทียบได้กับคำในภาษาไทย

2.1.4 เปลี่ยนนามเป็นกริยาวิเศษณ์ เช่น

-ly	day	daily ;	month	monthly
-ward	home	homeward ;	wind	windward

etc.

ปัจจัยเปลี่ยนเหล่านี้ไม่มีคำเปรียบเทียบได้กับคำในภาษาไทย

2.1.5 คุณศัพท์เป็นนาม เช่น

-ness	dry	dryness	:	good	goodness
-ity	equal	equality	:	pure	purity
-th	warm	warmth	:	deep	depth

etc.

ปัจจัยดังกล่าวนี้อาจเทียบได้กับคำภาษาไทย โดยใช้ "ความ" เช่น ดี - ความดี, ใหญ่ - ความใหญ่, อุ่น - ความอุ่น, ลวย - ความลวย เป็นต้น

2.1.6 เปลี่ยนคุณศัพท์เป็นกริยา เช่น

-en	bright	brighten	:	deep	deepen
-ize	equal	equalize	:	liberal	liberalize
en-	able	enable	:	large	enlarge

etc.

ปัจจัยเปลี่ยนเหล่านี้ไม่มีคำเปรียบเทียบได้กับคำในภาษาไทย

2.1.7 เปลี่ยนคุณศัพท์เป็นกริยาวิเศษณ์ เช่น

-ly	polite	politely	:	glad	gladly
a-	broad	abroad	:	loud	a loud

etc.

ปัจจัยเปลี่ยนในลักษณะนี้ คล้ายภาษาไทยเมื่อเปลี่ยนคุณศัพท์เป็นกริยาวิเศษณ์ โดยอาจใช้คำ "อย่าง" กับคุณศัพท์ เช่น

สุขภาพ	อย่างสุขภาพ
ดีใจ	อย่างดีใจ
ดัง	อย่างดัง

ภาษาอังกฤษใช้ปัจจัยเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่ง สำหรับการบอกประเภทคำ เมื่อเปรียบเทียบลักษณะคำไทย ซึ่งเป็นคำโดดและไม่มีกริยาเติมปัจจัยเพื่อเปลี่ยนประเภทคำ เราใช้ลักษณะการเรียงคำในประโยคเป็นสำคัญ เช่นคำ "ดำ" อาจเป็นคุณศัพท์ คำนาม หรือคำกริยาก็ได้ ดังนี้

เสื้อสีดำสวย
 นายดำกำลังมา
 ชาวนากำลังดำนา

2.2 ปัจจัยเปลี่ยนความหมายแต่ไม่เปลี่ยนประเภทคำ ได้แก่ปัจจัยหลายลักษณะที่เติมลงในคำ ๆ หนึ่ง และไม่ทำให้คำนั้นเปลี่ยนประเภทไป แต่ความหมายจะเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น

A healthful diet makes him healthy.

The tasty food was laid out in a tasteful arrangement.

2.3 ปัจจัยเปลี่ยนโดยใช้อุปสรรค (prefixes) อุปสรรค คือส่วนของคำที่เติมหน้าศัพท์ และไม่ทำให้ประเภทคำเปลี่ยน แต่ความหมายอาจเปลี่ยนไปจากเดิม คำภาษาอังกฤษรับอุปสรรคจากภาษาละตินและกรีกมาใช้เป็นจำนวนมาก เช่น

ab-	normal	abnormal
ante-	date	antedate
bi-	annual	biannual
co-	operate	cooperate
un-	important	unimportant
inter-	national	international
mal-	content	malcontent
sub-	merge	submerge
poly-	syllabic	polysyllabic
	etc.	

คำไทยแท้ ๆ เป็นคำโดด และไม่มีอุปสรรคมาต่อเติมข้างหน้าศัพท์ แต่ถ้าเป็นคำไทยที่รับมาจากภาษาอื่น เช่น ส่วนมากมาจากบาลีและสันสกฤต ก็อาจมีอุปสรรคได้ เช่น

สุ (โส สุว เสว)	ในคำ	สุภาพ โสภาค สุคนธ์
ทุ (ทธ ทฐ)	ในคำ	ทุศีล ทธพิช ทฐชน
อุป	ในคำ	อุปราช อุปนายก อุปทาน
ปฏี	ในคำ	ปฏีทิน ปฏีโลม
ปรี (บริ บรร)	ในคำ	บริหาร บรรหาร
อ อน	ในคำ	อธรรม อนเนก

จะพบว่าอุปสรรคบางคำมีความหมายคล้ายกับในภาษาไทย เช่น

re- หรือ ปฏิ- มีความหมายอย่างหนึ่งว่า "ทวน กลับ" อย่างในคำ reform ปฏิรูป

un- หรือ อ- มีความหมายอย่างหนึ่งว่า "ไม่" เช่นอย่างในคำ unjust อยุติธรรม

male- หรือ ทุ- มีความหมายอย่างหนึ่งว่า "ชั่ว" เช่น malefactor ทุรชน

2.4 ปัจจัยแสดงเพศ ในภาษาอังกฤษมีปัจจัยอีกชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องหมายบอกลักษณะเพศ (gender inflection) ซึ่งเป็นลักษณะที่ปรากฏในคำนาม ที่จริงมีคำนามภาษาอังกฤษน้อยคำที่ปรากฏปัจจัยแสดงเพศโดยชัดเจน เช่น actor - actress, waiter - waitress, prince - princess, count - countess, master - mistress เช่นเดียวกับภาษาไทย ซึ่งส่วนมากเป็นคำที่รับมาจากภาษาบาลี และสันสกฤต ที่พอเทียบกันได้ เช่น เทวะ - เทวี โจร - จารี กุมาร - กุมารี กิณร - กิณรี อุบาลก - อุบาลิกา

ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษส่วนมากใช้คำที่บอกลักษณะเพศอยู่ในตัว เช่น

father	mother	พ่อ	แม่
uncle	aunt	ลุง	ป้า
man	woman	ชาย	หญิง
husband	wife	สามี	ภรรยา
boy	girl	เด็กชาย	เด็กหญิง

กรณีที่น่าจะเป็นเพศใดก็ได้ ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ใช้คำแสดงเพศประกอบกับ

เช่น

manservant	maidservant	คนใช้ชาย	คนใช้หญิง
boy friend	girl friend	เพื่อนชาย	เพื่อนหญิง
peacock	peahen	ไก่ตัวผู้	ไก่ตัวเมีย
grandfather	grandmother	ปู่ทวด	ย่าทวด

คำในภาษาอังกฤษแบ่งประเภทได้ดังนี้

1. Simple Words ได้แก่ หน่วยคำอิสระซึ่งไม่สามารถจะแบ่งแยกได้อีก จะมีเพียงพยางค์เดียว

หนึ่งพยางค์ เช่น long cry boy

สองพยางค์ เช่น single rubber bamboo

หลายพยางค์ เช่น mahogany aspirin eucalyptus

2. Complex Words ได้แก่ คำที่มีมากกว่า 1 หน่วยคำ (morpheme) และหน่วยคำหนึ่งจะเป็นหน่วยคำเกาะ (bound morpheme)

2.1 Free Base + Affixes เช่น re-write, care-ful, tele-phon, un-certain

2.2 Bound Base + Affixes เช่น re-ceive, rupt-ure, in-clude, termin-ate

3. Word Compounds มีลักษณะดังนี้

3.1 ประกอบด้วย Simple Word สองหรือสามคำ เช่น blackboard, drugstore

3.2 ประกอบด้วย Complex Word และหนึ่ง Simple Word เช่น Christmas tree

3.3 ประกอบด้วยสอง Complex Word เช่น cigarette lighter, movie actor

3.4 ประกอบด้วยสอง Word Compounds หรือหนึ่ง Word Compound รวมกับหนึ่ง Simple Word เช่น hardware salesman, football match

3.5 ประกอบด้วยสอง Word Compound และ Derivational Suffix เช่น folklorist, forthrightness, dry-cleaner

3.6 ประกอบด้วย Prefix และ Word Compound เช่น super-salesman, rebroadcast, ex-housewife

นอกจากนี้ คำภาษาอังกฤษอาจจะเกิดขึ้นด้วยวิธีต่อไปนี้

1. Clipping เป็นวิธีการตัดส่วนต้นหรือส่วนท้ายของคำ หรือตัดทั้งส่วนต้นและส่วนท้าย
 คงเหลือส่วนกลาง หรือตัดส่วนกลางคงเหลือต้นและท้าย เช่น
 - ตัดส่วนท้าย เช่น lab - laboratory, dorm - dormitory, exam - examination
 - ตัดส่วนต้น เช่น bus - omnibus, phone - telephone
 - ตัดส่วนต้นและท้าย เช่น flu - influenza
 - ตัดส่วนกลาง เช่น newsboy - newspaper boy

2. Acronym เป็นวิธีการสร้างคำ โดยการนำตัวอักษรของคำในกลุ่ม มาประกอบกันเข้า
 เป็นคำใหม่
 - 2.1 ออกเฉพาะเสียง เช่น MP - Member of Parliament อ่าม เอ็มพี
 - 2.2 ออกเสียงตามหลักตัวสะกด เช่น
 - TESOL - Teachers of English to Speakers of Other Languages
 - WHO - World Health Organization

3. Blending เป็นการสร้างคำโดยกลืนบางส่วนของคำสองคำ ส่วนมากมักจะกลืนส่วน
 ท้ายของคำแรก และส่วนต้นของคำหลัง เช่น

brunch	breakfast + lunch
telecast	television + broadcast

4. Reduplicative เป็นวิธีสร้างคำซ้ำทุกส่วน หรือบางส่วน ใช้ในบรรยากาศแบบคุ้นเคย
 เช่น goody-goody, walkie-talkie, criss-cross, tick-tock, tip-top

คำในภาษาไทยแบ่งประเภทได้ดังนี้

1. หน่วยคำอิสระ เช่น พ่อ แม่ กิน สวย เมตตา บุญ กรรม บาป
2. เกิดร่วมกับหน่วยคำอื่น เมื่อแยกกันแล้วจะมีลักษณะเป็นหน่วยอิสระทั้งคู่ เช่น การ
 กิน การนอน
3. เกิดร่วมกับหน่วยคำอื่น เมื่อแยกกันแล้วจะมีหน่วยอิสระหนึ่งหน่วยและส่วนที่เกาะ เช่น
 นักเรียน กระทำ ชาวนา
4. คำซ้อน แบ่งออกเป็น คำซ้อนเพื่อความหมาย เช่น ใจคอ หัวหู เนื้อตัว ได้เสีย เท็จจริง

คำซ้อนเพื่อเสียง เช่น งอแง โลเล มอมแมม จริงจัง เกะกะ ชิง
 ชัง

คำซ้อนหลายคำ เช่น ยากดีมีเงิน ผลหมากรากไม้ เจ็บไข้ได้
 ป่วย

5. คำซ้ำ เช่น เขา ๆ ท่าน ๆ , เด็ก ๆ , เล็ก ๆ , ลวก ๆ , พราง ๆ , ไป ๆ มา ๆ , งู ๆ ปลา ๆ

6. คำประสม เป็นรูปของหน่วยคำอิสระทั้งหมด

6.1 นาม + วิเศษณ์ เช่น มดแดง รถเร็ว น้ำแข็ง

6.2 นาม + กริยา เช่น ผ้าไหว้ ไม่ตาย ไต่กินข้าว

6.3 นาม + นาม เช่น คนใช้ แกงไก่ เรือนต้นไม้

6.4 นาม + บุพบท เช่น คนกลาง คนใน เมืองนอก

6.5 กริยา + นาม เช่น เผาชน กินโต๊ะ ตายใจ

6.6 วิเศษณ์ + นาม เช่น หลายใจ ลองหัว หนักมือ

6.7 บุพบท + นาม เช่น กลางแปลง ซ้างถนน นอกหน้า

3.2 เปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบทางโครงสร้างของประโยค พิจารณาจาก "ประโยคพื้นฐาน"

ประโยคพื้นฐาน (Basic sentences) คือประโยคที่มีโครงสร้าง ประกอบด้วยคำ 3 ประเภท คือ นาม กริยา และคุณศัพท์ เป็นโครงสร้างประโยคขั้นต่ำที่เอื้อให้ส่วนขยายอื่น ๆ ประกอบเป็นประโยคที่ยาวขึ้น ดังประโยคเหล่านี้

<u>Sentence with modifiers</u>	<u>Basic sentence</u>
1. The river sometimes floods the narrow road.	1. The river floods the road
2. The long train moved quickly across the desert.	2. The train moved.
3. The new book I bought yesterday is very expensive.	3. The book is expensive.
4. The man with a broken leg is a wonderful soldier.	4. The man is a soldier.

ก่อนที่จะศึกษาเรื่องประโยคที่มีส่วนขยาย เราควรพิจารณาประโยคพื้นฐานเสียก่อนว่ามีโครงสร้างอย่างไร และเมื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างประโยคพื้นฐานของภาษาไทยแล้ว มีโครงสร้างใดที่คล้ายหรือแตกต่างกันบ้าง ซึ่งแสดงเปรียบเทียบไว้ในตาราง 3.5 นี้

ตาราง 3.5 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษและภาษาไทย

โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ	โครงสร้างประโยคภาษาไทย
1. D + N + VT + D + N The river floods the road.	1. นาม + สกรรมกริยา + นาม คน กิน ข้าว
2. D + N + VI The train moved.	2. นาม + อกรรมกริยา ม้า วิ่ง
3. D + N + L-verb + Adj The book is expensive.	3. เราไม่มีรูปประโยคที่ใช้ L-verb ในลักษณะนี้
4. D + N + L-verb + D + N The man is a soldier.	4. นาม + เป็น + นาม เขา เป็น ทหาร

หมายเหตุ อักษรย่อมีความหมายดังนี้

D = noun-determiners : คำนำหน้านาม เช่น a, an, the, my, your, our, their

N = noun : นาม และ สรรพนาม

VI = Intransitive verb : อกรรมกริยา

VT = Transitive verb : สกรรมกริยา

L-verb = Linking verb : กริยาเชื่อม เช่น is, am, seem, feel, smell, appear

Adj = Adjective : คุณศัพท์

โครงสร้างแบบ 1 อาจจำแนกออกได้ 2 ลักษณะ คือ

ก. D + N1 + VT + D + N2

The river floods the road.

Horses eat grass.

โครงสร้างประโยคแบบ ก. นี้ คล้ายกับในภาษาไทย ซึ่งมีประโยคเช่น น้ำท่วมถนน, ม้ากินหญ้า

ข. D + N1 + aux. + VT + D + N2

The child has seen the bird.

โครงสร้างแบบ ก. และ ข. อาจมีคำนาม 2 คำ เป็นกรรมของกริยาบางตัว เช่น give, tell, send, buy นามตัวแรก (N2) ที่อยู่ถัดจากคำกริยา เรียกว่า กรรมรอง (indirect object) และนาม

ตัวหลัง (N3) เรียกว่ากรรมตรง (Direct object) กรรมรองอาจเลื่อนไปอยู่ท้ายประโยคได้ โดยใช้
ในวลีที่นำด้วย to หรือ for เช่น

1) D + N1 + VT + D + N2 + D + N3

My father gave me a present.

2) D + N1 + VT + D + N3 + to/for + D + N2

My father gave a present to me.

ในภาษาไทยเรามีรูปประโยคแบบ 2) แต่ไม่มีแบบ 1) อย่างในประโยคเปรียบเทียบนี้

I	gave	a	book	to	him.
ฉัน	ให้		หนังสือ	แก่	เขา

ส่วนรูปประโยคแบบ 1) ของภาษาอังกฤษ เทียบไม่ได้กับรูปประโยคภาษาไทย เพราะ
ตำแหน่งกรรมตรงและกรรมรองไม่เหมือนกัน

โครงสร้างแบบ ก. และ ข. ทั้งที่มีกรรมตรง และกรรมรอง มีรูปกริยาเป็น Active Voice และ
อาจเปลี่ยนรูปกริยาเป็น Passive Voice ได้โดยอาศัยกฎการเปลี่ยน (Transformational rules)
ดังนี้

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
1 สลับตำแหน่งของประธาน - กรรม	1 เหมือนภาษาอังกฤษ
2 เพิ่มคำ by	2 อาจเพิ่มคำ "ถูก" (หรือเป็นอย่างอื่น)
3 เพิ่มกริยา be	3 ไม่เปลี่ยนรูปคำกริยา
4 เปลี่ยนรูปกริยา past participle tense	4 ไม่เปลี่ยนรูปคำกริยา

ประโยคที่มีนามตัวเดียวเป็นกรรมของกริยา จะมีลักษณะโครงสร้างประโยคดังนี้

Active Voice :

D + N1 + aux. + VT + D + N2

The child saw the bird

The child has seen the bird

Passive Voice :

D + N2 + aux. + be + VT (past part.) + by + D + N1

The bird was seen by the child.

The bird has been seen by the child.

กรรมวาจก (passive voice) ในภาษาไทยหากไม่คำนึงถึงความนิยมในการใช้ภาษาอย่างกรณี เขาถูกเชิญ เป็น เขาได้รับเชิญ หรือ เขาถูกลงโทษ เป็น เขาได้รับโทษ หรืออาจแสดงกรรมวาจกของไทย ตามลักษณะโครงสร้างประโยค ดังนี้

ผู้ถูกกระทำ + ถูก + ผู้กระทำ + กริยา

แดงถูกครูที่โทษ

เธอถูกสุนัขกัด

เธอถูกมีดบาด

บางกรณีเราอาจละ "ผู้กระทำ" ออกก็ได้ เมื่อไม่ประสงค์จะแสดงผู้กระทำ เช่น

แดงถูกทำโทษ

เธอถูกดู

และกรณีอื่นไม่มีคำ "ถูก" เลยก็ได้ เช่น

บุหรี่ยี้ (ถูก) สูบไม่ดีเลย

ขนมนี้ (ถูก) กินอร่อย

ภาพยนตร์นี้ (ถูก) ฉายที่แกรนด์

จึงเห็นได้จากการเปรียบเทียบว่า มีเพียงลักษณะเดียวที่เทียบได้กับภาษาอังกฤษ คือ การสลับตำแหน่งประธาน-กริยา นอกนั้นใช้วิธีการคนละอย่าง เช่น การเรียงลำดับคำ รูปกริยาสำคัญ และ verb to be จะเห็นได้ชัดขึ้นจากการเปรียบเทียบนี้

Dang was punished by the teacher

แดง ถูก ครู ลงโทษ

แดง ถูก ลงโทษ โดย ครู

ประโยคหลังไม่ใช่ลักษณะภาษาไทย แต่เป็นความพยายามที่จะใช้ภาษาไทยตามลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ

โครงสร้างแบบที่ 2 อาจแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

ก. D + N + VI

The	train	moved.
	Horses	run.
	รถไฟ	แล่น
	ม้า	วิ่ง

แม้ว่าภาษาไทยจะมีโครงสร้างประโยค ทำนองเดียวกับของภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจใช้เทียบเคียงกันได้ แต่ปัญหาก็ยังมีอยู่ที่รูปนามและกริยา นามภาษาอังกฤษเป็นพหูพจน์ โดยเติมปัจจัย -s ในขณะที่ภาษาไทยใช้ลักษณะนาม หรือคำขยายอื่น ๆ ช่วย ปกติเราพูด เราไม่บ่งจำนวนของนาม นอกจากบางกรณีที่ต้องการจำนวน เช่น เราพูดว่า นกบิน ม้าวิ่ง อาจหมายถึงนก หรือ ม้าตัวหนึ่ง หรือหลายตัวก็ได้ คำกริยาของภาษาอังกฤษก็มีการเปลี่ยนรูปได้หลายลักษณะ ในขณะที่ภาษาไทยยังคงใช้รูปเดียว เช่น นกบิน นกบินเมื่อวานนี้ เรื่องสำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ คำนำหน้านาม (noun determiner) เช่น a, an, the เพราะลักษณะภาษาไทยไม่ได้กำหนดให้ต้องมีคำนำหน้านาม เหมือนอย่างภาษาอังกฤษ

ข. D + N + aux. + VI

The	bird	is	flying
	Birds	are	flying
	นก	กำลัง	บิน

ภาษาไทยมีโครงสร้างประโยคคล้ายกับภาษาอังกฤษ แต่มีปัญหาทำนองเดียวกับแบบ ก ในโครงสร้างแบบ ข. นี้ ได้เพิ่มส่วนขยาย (Auxiliary) ขึ้นมาอีกส่วนหนึ่ง คือเป็นพวก verb to be ซึ่งใช้ร่วมกับอกรรมกริยาที่เติมปัจจัย -ing แต่ในภาษาไทยใช้กริยาช่วย "กำลัง" กับคำกริยา เช่น กำลังบิน กำลังมา กำลังกิน ในขณะที่ "กำลัง" คำเดียวไม่อาจเทียบได้กับ verb to be ของภาษาอังกฤษ แต่เป็นส่วนผสมของ verb to be กับกริยาเติม -ing รวมกันเช่น is flying, is coming, is eating

โครงสร้างแบบ 3 อาจแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

ก. D + N + L-verb + Adj.

The	book	is	expensive
	Books	are	expensive
	หนังสือ		แพง

โครงสร้างนี้ประกอบด้วย noun-determiner หรือ D คำนาม (noun) กริยาเชื่อม (linking verb) และคุณศัพท์ (Adjective)

กริยาเชื่อมเขียนย่อว่า L-verb ในที่นี้หมายถึงกริยาพวก verb to be และกริยาอื่นบางคำที่ถือเสมือน verb to be เช่น look, taste, seem, smell, feel, turn, become, look, grow, appear, sound, remain และอื่น ๆ คำกริยาเหล่านี้มีตำแหน่งอยู่ระหว่าง นาม กับ คุณศัพท์ ทำหน้าที่เหมือนสะพานเชื่อมคำทั้งสองให้สัมพันธ์กัน เช่น

The milk tastes sour.

The coat feels soft.

The cheese smelt bad.

My mother grows old.

The cat appears sick.

etc.

ประโยคซึ่งมีโครงสร้างทำนองนี้ คล้ายกับของภาษาไทย แต่ไม่เหมือนกัน ภาษาไทยไม่มีส่วนที่เป็น linking verb แต่เราใช้ลักษณะการออกเสียงเข้าช่วย คือ มีเสียงหยุด (juncture) ระหว่างคำ ทำให้ต้องลงเสียงเน้นหนักเท่ากันทั้งสองคำ มิฉะนั้นจะกลายเป็นคำประสม เช่น ชม + หวาน เป็นประโยค แต่ ชมหวาน เป็นคำประสม เช่นใน ชมหวานนี้อร่อย

คำประสม

นมเปรี้ยว

เนื้อนุ่ม

เนยเสีย

คุณแม่แก่

แมวเจ็บ

ประโยค

นม + เปรี้ยว

เนื้อ + นุ่ม

เนย + เสีย

คุณแม่ + แก่

แมว + เจ็บ

ข. D + N + Aux. + L-verb + Adj

The	bird	does	look	small.	
	Birds	do	look	small.	
	นก			เล็ก	(คำขยายเพื่อเน้น)

โครงสร้างนี้เป็นโครงสร้างอย่างเดียวกับแบบ ก. แต่เพิ่มกริยาช่วย do, does หรือ did ซ้ำหน้า L-verb ทำให้เกิดลักษณะเน้นที่คำกริยา (emphatic verb) ขึ้น ซึ่งที่จริงคำกริยาใน pattern อื่น ก็อาจเน้นได้ในทำนองเดียวกันนี้ โดยเหตุที่ pattern นี้มีกริยาเป็น L-verb จึงมีส่วนเน้นไปถึงคุณศัพท์ด้วย

เมื่อพิจารณาการเน้นคำของไทย ภาษาไทยอาจใช้คำขยายที่มีคำซ้ำได้วิธีหนึ่ง แต่เสียงวรรณยุกต์มักจะเป็นจะเปลี่ยนไปด้วย เช่น คำดำ คำขาว ดีใจดีใจ ซวยสวย เป็นต้น เช่นประโยค

เลือก สวย (ไม่เน้น)

เลือกซวยสวย (เน้น)

ก็อาจเทียบได้กับประโยคภาษาอังกฤษดังนี้

The dress looks pretty (ไม่เน้น)

The dress does look pretty (เน้น)

โครงสร้างแบบ 4 อาจแบ่งเป็นลักษณะย่อยได้ 2 ลักษณะ คือ

ก. D + N1 + L-verb + D + N1

The	men	is	a	soldier
The	men	are		soldiers
	ผู้ชาย	เป็น		ทหาร

L-verb ในโครงสร้างนี้เป็นพวก verb to be (is, am, are, was, were) ซึ่งอาจเทียบได้กับ "เป็น" หรือ "คือ" ในภาษาไทย ปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคจึงไม่มี

แต่มีข้อน่าสังเกตที่สำคัญคือ noun ในโครงสร้างนี้มีลักษณะพิเศษ คือ noun ที่ทำหน้าที่ประธาน และ noun ที่เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยานั้น เป็นคนหรือของอย่างเดียวกัน (the same referent) จึงใช้เครื่องหมายเป็น N1 ทั้งคู่ และนอกจากนั้น noun ตัวแรกยังมีผลต่อ verb และ

noun คำหลังอย่างมาก คือจะมีพจน์ (numbers) สอดคล้องกับ noun คำแรกเสมอ แต่ในภาษาไทย noun ตัวแรกไม่มีผลต่อพจน์ของกริยาและนามคำหลังแต่อย่างใด เราอาจเปรียบเทียบได้ดังนี้

ผู้ชายนั้น เป็น ทหาร

ผู้ชายเหล่านั้น เป็น ทหาร

ข. D + N1 + aux. + L-verb + D + N1

The	bird	has been	a	traveler.
	Birds	have been		travelers.
	นก	เป็น		สัตว์ท่องเที่ยว

ในภาษาไทย เมื่อเวลาเราพูดเรามักไม่สนใจเรื่องกาล (tense) เท่าใดนัก แต่คนฟังก็เข้าใจได้ ถ้าเกิดสงสัยก็มักจะถามว่า เหตุเกิดเมื่อใด เช่นประโยคที่ว่า นกเป็นสัตว์ท่องเที่ยว อาจเทียบได้กับประโยคภาษาอังกฤษ 2 แบบ คือ

Birds are travelers.

หรือ Birds have been travelers.

แต่ในภาษาอังกฤษ ประโยคทั้งสองนี้มีความหมายต่างกัน คือ ประโยคแรกกล่าวถึงข้อเท็จจริง (fact) แต่ประโยคหลังแสดงความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อพฤติกรรมของนก

ประโยคพื้นฐานทั้ง 4 แบบ ถ้าไม่นับ function word ประกอบด้วยคำพื้นฐาน 3 ประเภท คือ noun, verb และ Adjective อาจเพิ่มคำประเภทที่ 4 คือ Adverb หรือกริยาวิเศษณ์ ลงในประโยคพื้นฐานนั้นก็ได้ เช่น

Pattern 1 Birds fly slowly

Pattern 2 The bird is small now

Pattern 3 Birds are travelers always

Pattern 4 The bird saw the child immediately

ปกติ Adverb ของภาษาอังกฤษส่วนมากมีปัจจัย -ly เป็นที่สังเกต ซึ่งเป็นรูปที่ได้จากคำคุณศัพท์ เช่น

hopeful

-

hopefully

careless	-	carelessly
immediate	-	immediately
sudden	-	suddenly

ซึ่งอาจเทียบได้กับคำกริยาวิเศษณ์ของไทยจำนวนมากที่ใช้ "อย่าง" หรือ "โดย" ประกอบหน้าคุณศัพท์ เช่น

เร็ว	-	อย่างรวดเร็ว	โดยเร็ว
ดี	-	อย่างดี	โดยดี
ง่าย	-	อย่างง่าย	โดยง่าย
กระทันหัน	-	อย่างกระทันหัน	
ฉับพลัน	-	อย่างฉับพลัน	

อย่างไรก็ตามมี adverb อีกจำนวนหนึ่งของภาษาอังกฤษ และของภาษาไทย ที่ไม่มีรูปตามลักษณะดังกล่าว เช่น now, tomorrow, here, there, aloud, backwards, somehow, over, in, then, away, anywhere, lengthwise, always, fast Adverb เหล่านี้เรารู้ได้โดยตำแหน่งที่ปรากฏในประโยค เช่น

in (prep.)	=	The man <u>in</u> the room is a teacher.
(Adv.)	=	Let him come <u>in</u> .
fast (Adj.)	=	My watch is <u>fast</u> .
(Adv.)	=	He ate <u>fast</u> .

เช่นเดียวกับในภาษาไทยที่กริยาวิเศษณ์ ไม่มีลักษณะดังกล่าวแล้ว แต่อาศัยการเรียงคำในประโยคเป็นหลัก เช่น เขากิน จุ ตื่น สาย เขามา ข้างใน นอน ดิ๊ก เธอจะมา พรุ่งนี้ นั่ง สัปหงก เดิน ค่อย ๆ

ประโยคพื้นฐาน (Basic sentence) แบบต่าง ๆ อาจมีรูปประโยคที่ยาวขึ้นโดยการขยาย (modification) ปกติประเภทคำที่เรียกว่า นาม กริยา คุณศัพท์ และกริยาวิเศษณ์นั้น อาจขยายซึ่งกันและกันได้ ส่วนขยายนามอาจปรากฏเป็นเพียงคำ ๆ เดียว กลุ่มคำ หรืออนุประโยคก็ได้ ส่วนขยายนามนั้นเรียกว่า modifier และคำที่ถูกขยายหรือคำที่ตั้งเรียกว่า head

ส่วนขยายนาม (noun modifiers) อาจแบ่งย่อยออกไปได้อีก 3 ลักษณะ คือ

1. คำขยายที่เป็นคำ ๆ เดียว (word modifiers) มักปรากฏในตำแหน่งหน้าคำนาม ในลักษณะ Headword + Modifier จึงเป็นลักษณะที่ตรงข้ามกับของภาษาอังกฤษ ในเรื่องการลำดับคำ คำขยายประเภทนี้มีหลายลักษณะดังในตาราง 3.6

ตาราง 3.6 ตารางเปรียบเทียบส่วนชยายนามที่เป็นคำ ๆ เดียวของภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ : Modifier + Headword	ภาษาไทย : Headword + Modifier
1) D + Noun the / a child two chairs our cars	1. ไม่มีในกรณีใช้ a, an, the
2) Adj. + Noun a black cat a good boy an old car	2. นาม + คุณศัพท์ เป็นคำประสม แมวดำ เด็กดี รถเก่า
3) Noun Adjunct + Noun a silk dress a flower garden a banana tree	3. นาม + นาม เสื้อไหม สวนดอกไม้ ต้นกล้วย
4) Noun Possessive + Noun Malee's eye farmer's houses student's answer	4. ไม่มีรูป possessive แต่อาจใช้ขยายในรูปวลี แสดงเจ้าของ เช่น บ้านของชานา
5) Pres. Part. (-ing) + Noun boiling water running water a burning toast	5. ไม่มี แต่อาจปรากฏในลักษณะคำประสม เช่น น้ำเดือด = น้ำ (ซึ่ง) เดือด
6) Past Part. + Noun boiled water a burned toast a broken grass	6. ไม่มี แต่อาจปรากฏในลักษณะคำประสม เช่น น้ำต้ม = น้ำซึ่ง (ถูก) ต้มแล้ว

1.1 คำขยายที่เป็น *noun determiner* คือ a, an, the, my, your, our, their มีตำแหน่งอยู่หน้าคำนาม ซึ่งบอกได้ว่าถ้ามีคำเหล่านี้ปรากฏ ก็จะมีคำนามอยู่ถัดไปเสมอ และรวมถึงคำอื่นๆ ที่อาจปรากฏในตำแหน่งนี้ หรือ ในที่อื่นก็ได้ เช่น

this / these	all	many
that / those	another	more
John's / his	any	most
her	both	no
its	each	other
one	enough	several
two	every	some

คำเหล่านี้เมื่อทำหน้าที่ขยายนาม อาจมีความหมายอย่างคำขยายของไทย ยกเว้น a, an, the ที่ต่างกันมาก คือ การเรียงลำดับคำ เพราะคำขยายของไทยส่วนมากอยู่ข้างหลังคำนาม

These	books	are	my	books
เหล่านี้	หนังสือ	เป็น	ของข้าพเจ้า	หนังสือ

ประโยคที่ถูกคือ หนังสือเหล่านี้เป็นหนังสือของข้าพเจ้า

1.2 คำขยายเป็นคุณศัพท์ ในภาษาอังกฤษ ปกติอยู่หน้าคำนามที่มันขยาย แต่ในภาษาไทยอยู่หลังคำนาม ในรูปคำประสม ฉะนั้น การเรียงลำดับคำจึงต่างกัน

a	black	cat
	ดำ	แมว

คำที่ถูกคือ แมวดำ

1.3 คำขยายเป็นคำนาม (Noun Adjunct) คำนามตัวแรกทำหน้าที่ขยายคำนามตัวหลัง ฉะนั้น ความหมายสำคัญจึงอยู่ที่นามตัวหลัง เช่น a flower garden หมายถึง "สวนดอกไม้" แต่ a garden flower หมายถึง "ดอกไม้สวน" เมื่อเทียบกับคำผสมในภาษาไทยก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันทั้งในรูปคำและความหมาย

1.4 คำขยายที่เป็นคำนามแสดงเจ้าของ (Noun in the possessive case) โดยรูปคำแล้ว ไม่มีในภาษาไทย แต่โดยความหมายเราอาจแสดงโดยใช้คำ "ของ" เช่น The student's book หมายถึง หนังสือของนักเรียน My brother's car หมายถึง รถของพี่ชาย(ของ)ผม

1.5 คำขยายเป็น *present participle* คือ รูปกริยาที่เติมปัจจัย -ing แต่ทำหน้าที่อย่างคุณศัพท์ (Adjective) เช่น a crying baby, a moving van, boiling water ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปกริยาเพื่อขยายทำนองนี้ แต่เรามีคำประสม นาม+กริยา เช่น เด็ก(ที่)ร้องรถ(ซึ่ง)เคลื่อน) น้ำ(ซึ่ง)เดือด เป็นต้น

1.6 คำขยายที่เป็น *past participle* คือ กริยาตัวที่ 3 ในตารางการผัน เช่น

boil - boiled - boiled

crack - cracked - cracked

กริยาเช่น boil, crack อาจปรากฏหน้าคำนาม และขยายนามนั้น เช่น

boiled water น้ำต้ม (น้ำซึ่ง (ถูก) ต้มแล้ว)

a cracked cup ถ้วยร้าว (ถ้วยซึ่งร้าวแล้ว)

torn shoe รองเท้าขาด (รองเท้าซึ่งขาด)

บางกรณีมีคำนามที่ถูกขยายด้วยคำขยายหลายคำจากประเภทต่างที่ได้กล่าวมาแล้ว เช่น The student's long summer vacation

โดยทั่วไปจะเรียงลำดับคำขยายดังนี้

<u>Noun determiner</u>	<u>Adjective</u>	<u>Noun Adjunct</u>	<u>Noun (Head)</u>
The student's	long	summer	vacation
a	delicious	streaming plum	pudding
my two	old cracked	china	cups
John's first two	old red Chinese	flower	vases

ลักษณะการขยายทำนองนี้เป็นลักษณะที่มีปัญหามาก ทั้งที่เกี่ยวกับรูปคำ และลำดับของคำ เมื่อเทียบกับของภาษาไทย ซึ่งขยายไปทางด้านขวาของคำนาม

2 ส่วนขยายนามที่เป็นวลี (phrase modifiers) ได้แก่กลุ่มคำ ซึ่งอาจนำด้วยบุพบทหรือไม่ก็ได้ กลุ่มคำเหล่านี้ทำหน้าที่อย่างคุณศัพท์ มีตำแหน่งอยู่หลังนามที่มันขยาย ซึ่งมีหลายลักษณะ

2.1 *Preposition Phrases* หรือ**บุพบทวลี** ได้แก่กลุ่มคำที่นำหน้าด้วยบุพบท มีลักษณะโครงสร้างดังนี้

<u>Preposition</u>	+ <u>(Adjective)</u>	+ <u>Noun / Pronoun</u>
of	great	skill
in		August
near		me
around	the	garden
before	six	o'clock
with	long	hair

เมื่อบุพบทวลีเหล่านี้ขยายนาม (Headword) จะอยู่ด้านซ้ายมือของ Headword เสมอ ซึ่งเป็นลักษณะที่คล้ายกับบุพบทวลีของภาษาไทย ทั้งในด้านโครงสร้างและตำแหน่งที่ปรากฏ

<u>บุพบท</u>	<u>นาม</u>
ใต้	ทะเล
ใน	ห้อง
ใกล้	ประตู
ภายใน	เดือนสิงหาคม

2.2 *Participial phrase* คือ รูปวลีที่ขึ้นต้นด้วยกริยาเติมปัจจัย -ing (present participle) หรือที่มีลักษณะปัจจัย -ed (past participle) เช่น the man entering the room. life spent in the country วลีเหล่านี้ทำหน้าที่อย่างคุณศัพท์ ซึ่งมีค่านามเป็น Head word ตามด้วยวลีดังกล่าว

ที่จริงวลีในลักษณะนี้ก็คือ ลักษณะลดรูปของอนุประโยคขยายนาม ซึ่งอาจเทียบเคียงได้ทำนองนี้

The man who is entering the room is my friend.

The man entering the room is my friend.

ซึ่งลดรูปทั้ง who และ is พร้อมกัน

I enjoy life which is spent in the country.

I enjoy life spent in the country.

ซึ่งลดรูป which และ is พร้อมกัน

ในภาษาไทยไม่มีรูปลักษณะวลีนี้ แต่เรามีคุณานุประโยคที่ละคำเชื่อม ในลักษณะที่อาจเทียบได้กับของภาษาอังกฤษบางกรณี เช่น คนจุ่งสุนัขนั้น เป็นเพื่อนผม คนปรุงอาหาร เป็นชาวจีน คนทำผิด ย่อมได้รับโทษ

2.3 *Noun in Apposition* ได้แก่กลุ่มคำที่ซ้อนเข้ามา เพื่อชำนามข้างหน้า ในภาษาอังกฤษเวลาเขียนใช้ (,) คั่นหรือ (-) แต่เวลาออกเสียงใช้การหยุดเสียงเพื่อเว้นวรรค (Sustained juncture) หรืออาจตามด้วยเสียงขึ้น (rising juncture) ก็ได้ เช่น

His brother, a lawyer, arrived late

My old friend - a well-known singer from Chiangmai - will arrive tomorrow.

ซึ่งมีลักษณะคล้ายภาษาไทย เช่น

น้องชายของผม ประสิทธิ์ เป็นวิศวกร

นายอำนาจ ครูใหญ่โรงเรียนประจำจังหวัดตาก จะมาถึงพรุ่งนี้

3 อนุประโยคขยายนาม (Dependent clause modifier) อนุประโยคไม่ใช่วลี เพราะมีทั้งส่วนที่เป็นประธาน (subject) และภาคแสดง (predicate) แต่ก็ไม่ใช่ประโยค เพราะปกติจะมีคำเชื่อม (subordinators) เช่น who, which, that หรือ บางกรณีอาจเป็น when หรือ why นำหน้าและเชื่อมอนุประโยคนั้น เข้ากับประโยคสำคัญ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

ตาราง 3.7 ตารางเปรียบเทียบอนุประโยคขยายนามของภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
1) The man who me met ... (whom) I met... (that) we met...	คนที่พบผม.... คนที่ซึ่งผมพบ... คนที่ซึ่งเราพบ...
2) The novel (that) I read... (which)	นวนิยายที่ซึ่งอ่าน....
3) The place (where) we met...	ที่ ที่ เราพบกัน...
4) A time when we should met.....	เวลาซึ่งเราควรพบกัน...

นามวลีและนามานุประโยค

ลักษณะของนามวลีและนามานุประโยคไม่ใช่ลักษณะของการขยายนาม คือไม่มีตัวตั้ง (Head) และตัวขยาย (Modifier) แต่โดยตัววลีหรืออนุประโยคนั้นเอง เป็นเสมือนคำนาม และทำหน้าที่ในประโยคได้อย่างคำนาม ฉะนั้น จึงใช้แทนที่ในตำแหน่งคำนามได้เช่น

She enjoys novels => She enjoys reading novel

เธอ ชอบ นวนิยาย เธอ ชอบ การอ่านนิยาย (noun phrase: นามวลี)

I heard his statement => I heard what he said

ผมได้ยินคำพูดของเขา ผมได้ยิน ที่เขาพูด (noun clause : นามานุประโยค)

ตามตัวอย่างนี้ เห็นได้ว่า ลักษณะของ noun phrase และ noun clause ของภาษาอังกฤษ คล้ายกับนามวลีและนามานุประโยคของไทย อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่าในลักษณะอื่น และในตำแหน่งอื่นจะเหมือนกันด้วย ที่จริงนั้นนามวลีและนามานุประโยค ยังปรากฏในรูปประโยคพื้นฐานแบบต่าง ๆ และในตำแหน่งอื่น ๆ ได้แก่ ตำแหน่งประธานของประโยค ตำแหน่งกรรมของประโยค

1. นามวลีและนามานุประโยคในตำแหน่งประธาน

1.1 นามวลีในตำแหน่งประธานของประโยค

- 1) To read novels gives me pleasure.
- 2) Reading novels gives me pleasure.

กรณี 1) เป็น Infinitive phrase กรณี 2) เป็น participial phrase แต่ทำหน้าที่อย่างนาม จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Gerundial phrase ทั้ง 2 กรณีไม่ใช่กริยาแท้ แต่เป็นวลีที่ทำหน้าที่อย่างคำนาม (Nominal Phrase) ในประธาน

ในภาษาไทยมีคำกริยาที่ใช้อย่างคำนามได้เช่น นอน ดีกว่า นั่ง หาบ ดีกว่า คอน กรณีเช่นนี้คล้ายกับว่าได้มีการละคำ "การ" ออกจากคำ นอน นั่ง หาบ คอน ถ้าใส่ "การ" ลงไป ประโยคก็จะอ่านว่า การนอน ดีกว่า การนั่ง การหาบ ดีกว่า การคอน ซึ่งแสดงอาการกริยาได้ชัดเจนขึ้น เรายังมีคำอื่น ๆ ทำนองนี้ เช่น การอ่าน การเล่น การดื่ม หรืออาจเติมกรรมและส่วนขยายอื่นต่อไปอีกได้ เช่น การอ่านนิยาย การอ่านหนังสือนวนิยาย การเล่นฟุตบอล การดื่มน้ำสกปรก ซึ่งอาจเทียบได้กับลักษณะภาษาอังกฤษ reading novels, playing football, drinking dirty water ซึ่งสามารถเทียบปัจจัย -ing ในภาษาอังกฤษกับคำ "การ" ในภาษาไทย อย่างไรก็ตามรูปที่เป็น infinitive นั้นไม่มีเทียบได้กับของภาษาไทย แต่โดยความหมายไม่แตกต่างกับรูปที่เติม -ing นี้

1.2 ในตำแหน่งที่เป็นประธานของประโยคนั้น อาจมีอนุประโยคอยู่แทนที่ก็ได้ เราเรียกอนุประโยคนั้นว่า นามานุกรประโยค (Noun clause) เช่น

What I plan to do is secret.

That She will come is certain

Where he will go is unknown.

โครงสร้างของ noun clause ประกอบด้วยคำนำหน้าอนุประโยค (subordinator , S) เช่นคำ what, that, where, ส่วนที่เป็นคำนามหรือประธานในอนุประโยค และส่วนที่เป็นกริยา ลักษณะประโยคทำนองนี้ก็มีในภาษาไทย เช่น

ที่เธอพูดนั้น เป็นความจริง

เขาอยู่ที่ใด ไม่มีใครทราบ
ที่เธอมา ก็ดีแล้ว

2. นามวลี และ นามานุประโยค อาจปรากฏในประโยค ในส่วนที่เป็นกรรมตรงของกริยา ในโครงสร้างประโยคพื้นฐานแบบ 1 ดังนี้

2.1 ที่มี Infinitive เป็นกรรมตรง เช่น

He like to read novels.

2.2 ที่มี gerund เป็นกรรมตรง เช่น

He enjoys reading novels

2.3 ที่มีอนุประโยคเป็นกรรมของกริยา ส่วนประกอบของนามานุประโยค ซึ่งเป็นกรรมนั้น อาจมีโครงสร้างประโยคพื้นฐานได้ทั้ง 4 แบบ ปกติจะมีคำนำหน้าอนุประโยค เช่น that, who, what, where, why, if, whether, how, when เช่น

ประโยคพื้นฐานแบบที่ 1 I knew that you had won a lottery prize.

ประโยคพื้นฐานแบบที่ 2 I knew where she went

ประโยคพื้นฐานแบบที่ 3 I knew why she was sad

ประโยคพื้นฐานแบบที่ 4 I knew when he became a soldier

ในภาษาไทยนามานุประโยคจะเป็นคำขยายซึ่งไปปรากฏอยู่หลังประโยค เช่น

ฉันรู้ว่าคุณถูกรางวัลลอตเตอรี่

ฉันรู้ว่าเธอไปที่ไหน

ฉันรู้ว่าเธอเสียใจทำไม

ฉันรู้ว่าเขาไปเป็นทหารเมื่อไหร่